

NEW ZEALAND ABEL TASMAN NATIONALPARK

BUTTEDE

DYREBØRN OG

BARFODSTURISTER

I NEW ZEALANDS MINDSTE NATIONALPARK

En kajak- og vandretur langs kysten i Abel Tasman Nationalpark på New Zealands Sydø er et interessant møde med landets dyreliv og befolkningens mentalitet.

JENS HJALTE LØGSTRUP (TEKST OG FOTO),
NEW ZEALAND

I mellem skvulp af saltvand, der klasker mod kajakkernes gulmalede fiberglas, høres en mærkværdig lyd, der i første omgang fremkalder et billede på nethinden af en genmanipuleret pattegris med fåreuld, som bliver trukket i halen og mæher.

Vi befinder os tæt på Tonga Island, en lille fredet ø cirka 900 meter ud fra kysten ved Abel Tasman Nationalpark på den nordligste spids af den newzealandske Sydø. En alliance mellem vind og bølger fører os langsomt tættere på lydene. Vandblæste klipper skyder op af det turkisgrønne vand og former et pandebånd af en mur rundt om Tonga Islands vilde vegetation, som nu ikke er mere end 30 meter væk.

»Ej, hvor er de bare søde«, lyder det på babysprog fra en canadisk kvinde, mens hun desperat prøver at forklare sin mandlige motor bagest i dobbeltkajakken, i hvilken retning han skal kigge. Inde på land vralter 25 sælunger rundt og kalder på deres mor. Her lugter af makrel i tomat, og hele sceneriet minder mest af alt om noget fra en spise-

pause i en danske børnehave. Den newzealandske pelssæl yngler fra midten af november til midten af januar, så besøger du Abel Tasman i januar eller februar, kan du godt regne med at se, høre og især lugte de yngste sæler, der ikke er større end dronning Margrethes gravhunde.

Da mere end 200.000 turister hvert år besøger Abel Tasman Nationalpark, der med sine 225 km² er på størrelse med Samsø og Læsø tilsammen, er de newzealandske myndigheder strenge med, at besøgende holder mindst 20 meters afstand til de ynglende sæler og deres afkom.

På denne turs første dag er det dog den menneskelige version af de små sæler, som underholder gruppen af turister. Vi har ikke vandret i mere end to timer fra Totaranui campingplads, før vi ankommer til turens første forhindring – Awaroa-bugten. Et kæmpemæssigt vådområde, som kun kan krydses til fods, når tidevandet tillader.

»Så kan I godt finde jeres strandsko frem«, lyder det fra vores guide Sophie, imens hun peger ned på det sandede underlag, hvor tusindvis af muslinger og skaller med knivskarpe læber gisper efter tidevandet og udgør en potentiel

trussel mod blød hud på fødderne.

Hobbifødder

I takt med at gruppen af turister får iført sig neoprensko i alle regnbuens farver, tikker det langsomt ind med newzealandske børn fra den modsatte retning.

»Kartoffel. Jeg har væddet med ham der, om jeg kan starte alle mine sætninger med 'kartoffel'«, lyder det stolt fra en pige, der ikke virker synderligt imponeret over det spektakulære vådområde, hun lige er trasket igennem – på bare fødder.

Mødet med lejrskolen finder sted midt i det, Abel Tasman Nationalpark er allermest kendt for: frodig bush, hvor luftfugtigheden giver sved på panden, selv om man står stille; bølgerne af bakker klædt i kæmpebregner og manuka-træer, som står mod den blå himmel i horisonten; gyldne strande, hvis sandkorn adskiller det livlige hav fra den rolige vegetation.

»Kartoffel. Hvor langt har I gået?«, lyder det igen fra den vel cirka 12-årige pige. Selv om gruppen af kiwibørn ikke ligefrem tilføjer nogen stor værdi til naturoplevelsen, bidrager den alligevel med et antropologisk input. For skal man pege på én ting, der virkelig kendetegner newzealændere og altid forundrer besøgende, er det deres uhæmmede trang til at slippe de bare fødder løs. I supermarkeder, på tankstationer og i dette tilfælde på et lag af åbne skaller og muslinger.

TIL FODS. Det har ikke altid været turister, som har gået langs kysten ved Abel Tasman Nationalpark. Før de første europæere satte Abel Tasman på verdenskortet i 1642, var det maoristammen ngati tumatakokiri, som levede langs de gyldne kyster.

På den anden side af det åbne vådområde bliver vi introduceret til endnu et kiwi-kendetegn: folkemagt.

»Er der nogen, der ved, hvorfor den strand er ekstra speciel?«, lyder det fra guiden Sophie, imens hun retter gruppens opmærksomhed mod den gyldne sandstrand, der slanger sig langs Awaroa-bugtens munding.

Folket købte stranden

»Den er til salg«, lyder det stolt fra en af gruppens eneste newzealændere. Kort efter besøget i nationalparken blev stranden solgt, og historien bag købet af det gyldne stykke land er noget ud over det sædvanlige. For da auktionshammeren faldt tirsdag 23. februar 2016, var det nemlig den newzealandske befolkning, der havde afgivet det højeste bud. Det skete efter en storstilet såkaldt crowdfunding-kampagne, som var sat i værk for ikke at miste stranden til udenlandske investorer. Den newzealandske befolkning indsamlede i alt 10 millioner kroner igennem personlige donationer, hvilket var nok til at købe stranden. Ejerskabet blev efterfølgende videregivet til Department of Conservation – New Zealands svar på Naturstyrelsen.

En tur i kajakken

Efter et glas vin, en dyb søvn og en overdådig morgenmadsbuffet i Meadowbank Homestead er det blevet tid til at opleve Abel Tasman Nationalpark med numsen i vandskorpen. Gruppen af tu-

NEW ZEALAND ABEL TASMAN NATIONALPARK

ÅBENT VAND. Kajakturens sidste stykke kaldes 'Mad Mile' og foregår på åbent vand, væk fra kystens beskyttelse. Kajakkerne får et fælles sejl bestående af en presenning, som smælder hårdere og hårdere i takt med, at vinden tager til.

risten deles i to. Den ene halvdel forsætter til fods, imens den anden halvdel hopper i dobbeltkajakker og sætter kurs mod dagens endestation, Torrent Bay.

Første stop er Tonga Island, hvor de vraltende sælunger bader sig i opmærksomhed fra de begejstrede turister. Efter et, to, tre paddleslag tilbage mod land bryder vi stanken af rådne fisk, der omringer Tonga Island som en usynlig mur. Men vi er ikke helt færdige med det newzealandske dyreliv. Ikke mere end 20 meter fra os dukker en lille fuglelignende skikkelse frem mellem bølgerne.

»En dværgpingvin«, lyder det fra Sophie, som peger på den lille blålige pingvin i vandoverfladen.

»Det ligner en unge, så den er nok for tyk til at dykke væk fra os«, uddyber hun og forklarer, at de yngste pingviner har så meget fedt på kroppen, at det er fysisk umuligt for dem at tvinge deres runde kroppe under vand.

Noget kunne tyde på, at hun har ret, for den buttede pingvin ser bestemt ikke væk til at have travlt med at komme væk.

Dværgpingvinen er med sin højde på lidt over 25 centimeter og vægt på knap et kilo verdens mindste pingvin. Den findes kun i New Zealand og langs Australiens sydlige kyster og er almindelig at observere i New Zealand, så går du

nok ture langs stranden, kan du være heldig at se den.

Det er turens tredje og sidste dag. I takt med at morgensolen langsomt bevæger sig mod vest, fyldes bugter og vige med tidevand. Ufremkommelige vådområder bliver sejlbare, og nu kan landskabet langs Abel Tasman Nationalpark virkelig udforskes.

Vores guide Sophie padler ud i en tidevandsstrøm og bliver langsomt suget ind i en lille lagune. De tre dobbeltkajakker følger trop, og uden nogen form for fysisk anstrengelse bliver endnu en naturoplevelse serveret – vi er nemlig ikke de eneste, som har taget tidevandsbussen.

I skyggen af en visse kæmpebregne, som læner sig ud over det rolige vand, kommer noget, der ligner vingeslag, til syne i vandoverfladen. Det er en gruppe ørnerokker, som basker rundt i det lave vand på jagt efter små fisk og skaldyr. Soundtracket til oplevelsen bliver leveret af et klokkefuglekor (bellbirds), hvis eksotiske morgensang finder vej igennem labyrinten af newzealandske træer og buske, som omringer lagunen af krystallklart vand.

'The Mad Mile'

Inde på land er bushen nu erstattet af rå klipper, som ubarmhjertigt sender bølgerne retur. De tre dobbeltkajakker bliver holdt sammen af en presenning,

! Sådan kommer du til Abel Tasman Nationalpark

En flybillet København-Auckland koster 7.000-12.000 kroner, alt efter årstiden.

Abel Tasman National Park ligger på den nordligste spids af den newzealandske Sydø cirka en times kørsel fra byen Nelson. Det koster cirka 450 kroner at flyve fra Auckland til Nelson, og turen tager cirka en time. De fleste kajak-, båd- og **vandreture starter i Kaiteriteri** cirka en times kørsel fra Nelson.

Kører du i bil eller campingvogn fra Auckland til Nelson og videre til Kaiteriteri, tager det cirka 14 timer, hvilket også inkluderer en tretimers færgetur over Cookstrædet mellem Nord- og Sydøen.

Abel Tasman Coastal Walk

Turen langs Abel Tasman's kyst er en af New Zealands ni **'Great Walks'**. Officielt er der tale om en 60 kilometer lang vandretur. Nogle går hele turen fra Marahau til Wainui Bay, mens andre afkorter turen, kombinerer med oplevelser i kajak eller går turen i den modsatte retning.

Du kan sagtens **planlægge din egen tur**, dog skal du være opmærksom på, at du skal booke en teltplads i god tid, hvis du rejser i højsæsonen december-marts.

Der er et hav af **forskellige udbydere af guidede ture** i nationalparken. Wilsons Abel Tasman er den største virksomhed i området, hvor du kan hoppe på alt fra en enkelt dags guidet kajak- eller vandretur til en fem-dages kombineret kajak- og vandretur med overnatning i luksuriøse hytter og god mad.

Priserne på turene varierer alt efter, hvad du vil opleve.

Læs mere på

www.doc.govt.nz/abeltasmantrack

der skal fungere som sejl, og sendes ud på 'The Mad Mile', den sidste strækning, inden vi rammer turens endemål, Kaiteriteri. Presenningen blaffer i vinden og smælder hårdere og hårdere i takt med, at vi kommer længere ud på den tokilometers strækning, hvor bugter og bakker ikke længere beskytter kajakkerne mod vinden.

'The Mad Mile' lever op til sit navn, og med lidt ekstra vind i sejlene flyver kajakkerne igennem den sidste strækning.

»Hvis vinden pludseligt skifter retning og rammer os fra siden, så giver I bare slip. Vi gider ikke ligge og rode rundt herude«, lyder det fra Sophie, som holder fast i enden af de to yderste kajakker.

Med ét lægger sejlet sig ned. Bølgerne er holdt op med at pruste. Og adrenaliniveauet daler. 'The Mad Mile' er overstået, og kajakkerne glider langsomt ind mod stranden i Kaiteriteri, hvor det azurblå vand kan nydes en sidste gang.

rejser@pol.dk

Politiken blev inviteret af Wilsons Abel Tasman Experiences og Nelson Tourism.